

Dominika Sečková, 19 rokov, Kežmarok

Zlodeji večere

Peťko sa hral vo svojej izbe s malým modrým lietadielkom. Sníval, že sa raz stane pilotom. Peťko sa hral vo svojej izbe s malým modrým lietadielkom. Tváril sa, že so svojim lietadlom práve letí ponad Tichý oceán, keď sa zrazu na celú izbu ozvalo zaručanie jeho hladného žalúdka. Myklo ho a nevoľky sa chytil za brucho.

„Mama, som hladný!“

Nič.

Či chcel či nie, musel sa postaviť zo „stredu oceána“ a nájsť mamu, aby jej oznámil, že ak o chvíľu nebude večera, určite zomrie na podvýživu.

Potichu otvoril dvere a vykročil zo svojej izby. Bývali vo veľkom, starom dome a občas sa v ňom diali zvláštne veci. Napríklad im v noci záhadne mizlo jedlo a oni nemali niekoľko dní čo jesť. Peťko z toho vinil duchov, ktorí si roztopašne lebedili na povale a po nociach im kradli zo špajze.

„Mama, kde si?!“ zvolal zúfalo. Zišiel po vŕzgajúcich schodoch a namieril si to do kuchyne. Tam ju konečne našiel v tichom, no dôraznom rozhovore s babkou a otcom. Museli preberať niečo veľmi dôležité, lebo len čo tam vošiel Peťko, stíchli. Tak to dospeli väčšinou robia, keď sa bavia o veciach, ktoré nie sú pre detské uši. Určite majú veľa tajomstiev.

„Čo je Peťko? Prečo sa už nehráš?“ milo sa mu prihovorila mama. Vystrúhala silený úsmev, lebo už dobre vedela, čo od nej bude jej syn chcieť.

„Som hladný a bolí ma z toho bruško,“ žalostivo na ňu spustil Peter.

Mame stiahlo úsmev. Nemala mu dať čo jesť. Nikto z nich nemal čo jesť.

„Peťko, vieš... v noci tu boli znova duchovia...“

„Čože?! Už znova?“ spustil teraz už plačlivo Peter. Znova ostal bez večere. Dokonca nemal ani raňajky. Iba na obed dokázala mama vykúziť polievku z trochy zeleniny, ktorú duchovia nechceli.

Vybehol z obývačky na dvor. Chcel nájsť najväčšiu metlu na dvore a ísť zbiť duchov, kvôli ktorým nemajú žiadne jedlo.

Preliezol celý dvor aj záhradu, ale žiadnu nenašiel. Posadil sa na schody na verande a rozplakal sa. Vzlykal tak ľútostivo a hlasno, že ho muselo počuť snáď celé mesto.

„Hej, ty tam! Prečo nariekaš?“ spýtalo sa dievčatko stojace na ulici. Peťko ho poznal len z videnia. Bývalo na druhom konci ulice, v obrovskom poschodovom dome s bazénom. V tak krásnom dome určite nežijú hladní duchovia, pomyslel si.

„Duchovia z povaly nám zase zjedli všetko jedlo a teraz sme ostali všetci bez večere...“

„Duchovia? To naozaj?“

„Áno a sú veľmi, veľmi hladní! Stále nám v noci pokradnú všetko jedlo. Sú zlí!“

„Fíha! To poviem mojej mame!“

„Ako keby to pomohlo...“ zavzlykal hladný Peťko.

Dievčatko od susedov utekalo domov čo jej sily stačili, aby oznámilo mame, čo sa práve dozvedelo. U susedov žijú duchovia, ktorí kradnú jedlo. Aké nevídané!

Mama dievčatka sa nad tým len pousmiala a smutne zavrtela hlavou.

Duchovia predsa neexistujú.

„Mami, aj my máme takých duchov?“

„A mizne nám snáď jedlo?“

„Nie,“ zachichotalo sa dievčatko.

Mama poznala susedov veľmi dobre. Vedela, že majú hlboko do vrecka, ale nikdy sa neodvážila im ponúknuť pomoc. Možno by sa urazili a o to nestála. Chcela s každým vychádzať dobre. Ale bolo jej veľmi ľúto malého Peťka. Nie je správne, aby dieťa vyrastalo v takom prostredí.

Dievčatko vybehlo späť na ulicu. Nechcelo nechať Peťka len tak plakať na schodoch.

Ani sa neráčilo spýtať sa, či k nemu môže prísť. Otvorilo starú zhrdzavenú bráničku a rozbehlo sa k Peťkovi. Prísadilo si tesne k chlapcovi a prštekou mu utrelo slzy, ktoré mu stekali po líci. Peťko dvihol usazenú tvár a vystrúhal na nej kyslý úsmev.

„Nechceš sa ísť hrať k nám? U nás duchovia nežijú,“ ponúklo mu. Peťko odrazu ožil. Vyskočil na nohy a od radosti zvýskol. Samozrejme, že sa chce ísť hrať k dievčatku. Nemal žiadnych kamarátov, teda až doteraz.

Odvtedy spolu strávili každý deň a Peťko už nikdy nechodil spať hladný. Už nikdy viac neplakal kvôli duchom — zlodejom. Bolo mu to jedno. Hlavne, že on mal vďaka susedke vždy plné brucho a už sa nemusel viac báť, čo zas duchovia vyparatia.

Len aby sa o tom nedozvedela mama. Hnevala by sa...